

знаѣше вече що хуртува и що прави; той бѣше вече като изумень.

—Дойди, дойди Петре, ила при мене, и ми разкажи що ты носи тукъ въ тоя огънь и какъ ся ты намѣри съ Стоенчя... Тукъ, тукъ дѣца, около майчинъ си гробъ седнѣте, некъ и ты да слуша какво ще приказваме.

Сълзы пакъ потекохъ нъ Петръ ги спря, като начала да разказва.

—Татко, не плачи; туй не е само до васъ и до ваше-то село; тиѣ немилостивы злодѣйци много села разграбихъ, много хорица расплакахъ! Татко!,..

—Казвай, казвай, сыне.

—Отъ сичкый нашъ родъ ето единъ само азъ останахъ.

—Що думашъ ты Петре!

—Истина е татко, ты ще ся научишь.

—О! Боже, Боже! видишь ли ты що става тукъ съ насъ! За какво, Боже, вышне Господи, ще бждятъ тыя мжкы тѣжкы надъ насъ!

—Ето два дни става, татко,—продължи Петръ, откакъ азъ вървѣхъ се ноцѣмъ, азъ знаяхъ, че и васъ ще изгори тоя огънь; азъ побързахъ давно да могъ ви помогна да ся отървете, защо-то само еднички вые на свѣта ми останахте. Непознатый още дѣто снощи вы извади изъ огъня, то бѣхъ азъ. Азъ мысляхъ да вы измъкна изъ огъня и да бѣгаме, нъ то не